

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **RADIO BONTON a.s.** IČ: 601 92 682, se sídlem Praha 2, Wenzigova 4/1872, zastoupeného JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem AK Praha 2, Botičská 1936/4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2012 sp.zn. /Ident.: 2010/622/zab/BON, č.j.: zab/752/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 14.2. 2012 sp.zn. /Ident.: 2010/622/zab/BON, č.j.: zab/752/2012 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.640,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ladislava Břeského, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 14.2. 2012 č.j. zab/752/2012 sp.zn./ident.: 2010/622/zab/BON, kterým žalobci nebyl udělen souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání spočívající ve změně územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, a to v přidělení kmitočtu na Hradec Králové 107,1 MHz/ 100 W z důvodu negativního stanoviska Českého telekomunikačního úřadu.

Žalobce v žalobě uvádí, že jediným důvodem neudělení požadovaného souhlasu je negativní stanovisko Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23.1. 2012 č.j. ČTÚ-6432/2012-613, podle něhož požadovaný kmitočet nelze využít vzhledem k tomu, že v kombinaci se zkoordinovanými hodnotami stávajících kmitočtů Hradec Králové 103,4 MHz (1 kW) a Hradec Králové 96,2 MHz (200 W) není kompatibilní s prostředky letecké navigační služby. Žalobce má za to, že stanovisko Českého telekomunikačního úřadu je v rozporu se skutkovým stavem a jako takové nemůže být akceptovatelným podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Český telekomunikační úřad dopisem ze dne 9.2. 2011 č.j. 102333/2010-613/III. vyř. sdělil žalobci, že na základě výsledků koordinačních výpočtů provedených Českým metrologickým institutem a na základě vyjádření Úřadu pro civilní letectví způsobuje kmitočet Hradec Králové 107,1 MHz /100 W nepřijatelné rušení letecké navigační služby a je tedy nutné pro ověření výpočtem indikovaných rušení provést letové měření při provozních podmínkách rozhlasového vysílače.

Žalobce proto objednal u Úřadu pro civilní letectví dne 30.3. 2011 provedení letového měření předmětného vysílače. Výsledek tohoto letového měření je zachycen v protokolu ze dne 12.5. 2011 č. 11716, z něhož plyne, že Úřad pro civilní letectví souhlasí z hlediska rušení letecké radionavigace s provozem žalobcem požadovaného vysílače Hradec Králové 107,1 MHz, a to i v kombinaci s vysílacími kmitočty Hradec Králové 103,4 MHz (1 kW) a Hradec Králové 96,2 MHz (200 W), pro něž byla v rámci tohoto měření počítána hodnota výkonu 1 kW.

Stanovisko Českého telekomunikačního úřadu je tedy v přímém rozporu se zjištěním, které je zachyceno v protokolu o letovém měření a tedy se skutkovým stavem. Stanovisko Českého telekomunikačního úřadu tak nemá oporu ve skutkových zjištěních a Rada na základě takto vydaného stanoviska vydala zamítavé rozhodnutí, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že stanovisko Českého telekomunikačního úřadu má povahu závazného stanoviska podle ustanovení § 149 správního řádu. Pokud Český telekomunikační úřad v průběhu řízení vydal závazné stanovisko, které znemožňovalo žádosti vyhovět, neprováděla žalovaná další dokazování a žádost zamítla v souladu s ustanovením § 149 odst. 3 správního řádu. Žalovaná není oprávněna hodnotit věcnou správnost stanoviska Českého telekomunikačního úřadu. Pokud měl žalobce za to, že stanovisko Českého telekomunikačního úřadu bylo věcně nesprávné, měl postupovat podle ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu a obrátit se na předsedu Rady Českého telekomunikačního úřadu. Žalovaná se domnívá, že při vydání napadeného rozhodnutí ani v předcházejícím řízení nepochybila a rozhodla způsobem, od něhož jí zákon neumožňuje se odchýlit. Proto navrhuje, aby byla žaloba zamítnuta.

K výzvě soudu se k podané žalobě vyjádřil také Český telekomunikační úřad, který uvedl, že v první fázi je koordinace s kmitočty letecké navigační služby prováděna teoretickými výpočty. V případě indikace možného rušení kmitočtů je indikované rušení posouzeno Úřadem pro civilní letectví, který také rozhoduje, zda je nutné provedení pokusného vysílání a letového měření.

V daném případě bylo výpočtem indikováno rušení s kmitočty letecké navigační služby, a proto bylo nutné provedení zkušebního vysílání spojeného s letovým měřením. Letové měření bylo provedeno dne 20.4. 2011. Letové měření na rozdíl od teoretického výpočtu žádné rušení neindikovalo.

Na základě protokolu z kontroly dodržování technických parametrů kmitočtů podílejících se na indikovaném rušení bylo následně zjištěno, že kmitočet Hradec Králové 103,4 MHz byl během letového měření provozován pouze s maximálním výkonem 400 W a nikoliv s výkonem 1 kW uvedeným v příslušném individuálním oprávnění. Proto Ministerstvo dopravy, odbor civilního letectví vydalo stanovisko, ve kterém souhlasí s provozem nového kmitočtu Hradec Králové pouze za předpokladu bezpodmínečného dodržení technických parametrů všech zúčastněných vysílačů v době letového měření, tedy za podmínky provozu kmitočtu Hradec Králové 103,4 MHz s maximálním výkonem 400 W.

Držitel tohoto individuálního oprávnění deklaroval pro využívání daného kmitočtu maximální využití technických parametrů v souladu s podmínkami uvedenými v individuálním oprávnění a tedy jeho provozování s maximálním výkonem 1 kW. To bylo následně potvrzeno i kontrolou provedenou Českým telekomunikačním úřadem dne 29.9. 2011. Jelikož je tedy tento kmitočet nadále využíván s využitím maximálních hodnot povolených v předmětném individuálním oprávnění, není splněna výše uvedená podmínka Ministerstva dopravy a nový kmitočet Hradec Králové 107,1 MHz není kompatibilní s kmitočty letecké navigační služby. Proto bylo sděleno negativní stanovisko ze dne 23.1. 2012 pod č.j. ČTÚ-6432/2012- 613.

Český telekomunikační úřad tak nevydal stanovisko, které by bylo v přímém rozporu se zjištěními zachycenými v protokolu a se skutkovým stavem. Výsledky měření sice rušení neprokázaly, nicméně tato skutečnost byla zapříčiněna faktem, že kmitočet Hradec Králové 103,4 MHz byl v době měření provozován s výkonem pouze 400 W, tedy nikoliv v maximálním povoleném rozsahu. Teoretický výpočet však při indikaci rušení bral v potaz maximální výkon tohoto vysílače na hodnotě 1 kW. Proto se také výsledky tohoto výpočtu a výsledky měření ve svém výsledku rozcházejí. Vzhledem k tomu, že držitel individuálního oprávnění pro kmitočet Hradec Králové 103,4 MHz v současnost provozuje vysílač na maximální hranici možného výkonu, nejsou výsledky předmětného letového měření relevantní a Český telekomunikační úřad nemohl jinak než vydat negativní stanovisko.

K výzvě soudu se k podané žalobě vyjádřil také Úřad pro civilní letectví, který se vyjádřil obdobně jako Český telekomunikační úřad.

Žalobce po seznámení s těmito vyjádřeními správních orgánů podal repliku, ve které uvedl, že při prvním pokusném letovém měření byla konstatována absence rušení. Teprve následně Český telekomunikační úřad zjistil, že kmitočet Hradec Králové 103,4 MHz je využíván s maximálním povoleným výkonem, tedy s výkonem vyšším, než který byl naměřen při letovém měření. Na základě toho pak Český telekomunikační úřad bez dalšího dovodil, že žalobcem požadovaný kmitočet je nekompatibilní a informoval o tom žalovanou, aniž dodržel standardní postup, který pro tyto případy ve svém vyjádření popisuje.

Žalobce tedy spatřuje vadu postupu jednak v tom, že Český telekomunikační úřad věcné zjištění provedl až poté, kdy na náklady žalobce proběhlo (zřejmě zcela zbytečně) letové měření, ačkoliv takové zjištění mohl Český telekomunikační úřad provést předtím a poskytnout žalobci alespoň prostor pro zvážení, zda letové měření bude financovat či nikoliv. Další vadu spatřuje žalobce v tom, že Český telekomunikační úřad své zamítavé stanovisko opřel pouze o teoretický výpočet, aniž po indikaci možného rušení postoupil svá zjištění Úřadu pro civilní letectví k rozhodnutí o akceptovatelnosti takového rušení či jeho ověření dalším letovým měřením, jako je tomu obvykle.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 25.6. 2010 byla žalované doručena žádost žalobce o přidělení kmitočtů pro dokrytí jeho vysílání, a to mimo jiné i kmitočty Hradec Králové 107,1 MHz/100 W.

Dne 23.1. 2012 bylo žalované doručeno stanovisko Českého telekomunikačního úřadu č.j. ČTÚ-6432/2012-613, ze kterého vyplývá, že kmitočty Hradec Králové 107,1 MHz nelze využít vzhledem k tomu, že v kombinaci se zkoordinovanými hodnotami stávajících kmitočtů Hradec Králové 103,4 MHz a Hradec Králové 96,2 MHz není kompatibilní s prostředky letecké navigační služby.

Na základě tohoto stanoviska vydala žalovaná dne 14.2. 2012 žalobou napadené rozhodnutí, kterým neudělila žalobci souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívajícím v přidělení kmitočtu Hradec Králové 107,1 MHz/100 W z důvodu negativního stanoviska Českého telekomunikačního úřadu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Rada odkázala na negativní stanovisko Českého telekomunikačního úřadu a ocitovala jeho podstatnou část.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu to umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

V dané věci rozhodovala Rada na základě vyjádření Českého telekomunikačního úřadu, které má charakter závazného stanoviska podle § 149 správního řádu. O tom není mezi účastníky řízení sporu.

Podle § 149 odst. 3 správního řádu *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*

Rada toto ustanovení aplikovala tak, že po obdržení nesouhlasného stanoviska Českého telekomunikačního úřadu bez dalšího vydala zamítavé rozhodnutí, ve kterém pouze poukázala na toto stanovisko. Soud však takový procesní postup nepovažuje za správný.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*

Z ust. § 149 odst. 3 správního řádu nelze dovodit, že by zároveň vylučovalo aplikaci § 36 odst. 3 správního řádu. Obdrží-li správní orgán závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí sice žádné další dokazování, ale to neznamená, že by mohl bez dalšího ihned vydat zamítavé rozhodnutí ve věci samé. Sama Rada ve vyjádření k podané žalobě uvádí, že nesouhlasil-li žalobce s obsahem stanoviska Českého telekomunikačního úřadu, mohl podat podnět podle § 149 odst. 5 správního řádu k přezkoumání závazného stanoviska předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu. Tuto možnost mu však popsáním procesním postupem fakticky odňala. S ohledem na to, že proti rozhodnutí Rady není přípustné odvolání, mohl žalobce poprvé uplatnit námitky vůči tomuto stanovisku až v podané žalobě, neboť postup dle § 149 odst. 4 správního řádu tu nepřipadá v úvahu. Tím spíše tak bylo v tomto případě nutno důsledně dbát ust. § 36 odst. 3 správního řádu a dát

žalobci prostor, aby se ještě před vydáním rozhodnutí seznámil se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu a vyjádřil se k němu.

Je nutno poukázat také na poslední větu § 149 odst. 5 správního řádu, podle něhož *jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí*. Pokud by tedy Rada např. i na základě vyjádření žalobce zjistila skutečnosti zakládající důvodné pochybnosti o souladu závazného stanoviska s právními předpisy, bylo by dokonce její povinností, aby sama podala podnět předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu k provedení přezkumného řízení a do té doby by měla vyčkat s vydáním zamítavého rozhodnutí. V tomto směru je nutno částečně korigovat názor Rady, že není sama oprávněna přezkoumávat soulad obdrženého závazného stanoviska se zákonem.

Na projednáváním případě lze přitom demonstrovat vhodnost toho, aby byl účastník řízení před vydáním zamítavého rozhodnutí s obsahem závazného stanoviska seznámen a bylo mu umožněno se k němu vyjádřit. Z obsahu žaloby a vyjádření Českého telekomunikačního úřadu a Úřadu pro civilní letectví, která byla shromážděna v průběhu řízení před soudem, vyplývá, že v této věci byla celá řada skutečností, které měly být mezi žalobcem, Radou a Českým telekomunikačním úřadem vyjasněny a o nichž žalobce před podáním žaloby neměl povědomost. Žalobce na základě jemu známých faktů mohl důvodně očekávat, že jeho žádosti bude vyhověno, neboť jím objednané letové měření vzájemné rušení frekvencí nepotvrdilo. Zamítavé rozhodnutí pro něj za této situace muselo nutně být překvapivé a důvody, které k zamítnutí jeho žádosti vedly, se dozvídal teprve postupně a až následně po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Takový stav je zcela zjevně v rozporu s právem na spravedlivý proces a znamená tedy podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Soud nemohl za této situace věcně posuzovat důvodnost žalobních námitek a s definitivní platností vyřešit otázku zákonnosti závazného stanoviska Českého telekomunikačního úřadu, které bylo podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již bylo shora uvedeno, žalobci totiž bylo v důsledku postupu Rady upřena možnost vznášet námitky proti tomuto stanovisku v průběhu řízení a poprvé je tak mohl uplatnit až v žalobě. Pokud by správní soud jako první orgán důvodnost těchto námitek posuzoval, znamenalo by to, že by v podstatě nahrazoval činnost správních orgánů, což mu zásadně nepřísluší. Z těchto důvodů musel soud k popsané procesní vadě přihlídnout z úřední povinnosti, neboť mu v daném případě brání v tom, aby uplatněné žalobní námitky věcně vypořádal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 čj. 2Azs 433/2004-71).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 3 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci, sepsí žaloby a podanou repliku), a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní

zastoupení 7.200.- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 1.440 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.640 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu